

ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΑΙ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΑΙ

Φασίστες και αντιφασίστες. Η οργανώσις των εξοριστών Ιταλών στην Εύρωπη και η δράσις των Ιταλών μυστικών άστυνομικών. Η «εκτός νόμου» δικαιοσύνη. Πώς έτιμωρήθηκε ο προδότης Σπινέλλι. Ο δήμιός του διηγείται τις «εκτελέσεις» σ' ένα Γάλλο δημοσιογράφο. Η παγίς. «Είσαι προδότης! Έτοιμάσου να πεθάνης! Μετά τ' έγκλημα. Έκδικήσεις και άντεκδικήσεις. Ένας τρομερός άγών αλληλοεξοντώσεως, κτλ.

Φασισμός έχει αναφιρότητα πολλούς φίλους. Έχει όμως και φανατικούς έχθρους. Όλοι οι όπαδοι των παλιών πολιτικών, καθώς και όλοι οι Ιταλοί σοσιαλισταί και κομμουνισταί έχουν ό μώσει θανάσιμιο μίσος έναντίον του σημερινού καθεστώτος της Ιταλίας. Τό έπίσημο κράτος καταδιώκει φρικτά άμειλικτα τους αντιδραστικούς. Και οι περισσότεροι άπ' αυτούς έχουν έξοριστή ή έχουν καταφύγει μόνοι τους στό έξωτερικό.

Οι φανατικότεροι και δραστηριότεροι άπό τους έχθρους τού φασισμού είνε, καθώς καταλαβαίνετε, οι άναρχικοί και οι κομμουνισταί. Στά κέντρα τού έξωτερικού, όπου έχουν σχηματισεί ιδιαίτερες οργανώσεις, με σκοπό την τρομοκρατία των άντιθέτων τους με κάθε μέσο. Η μυστικές αυτές τρομοκρατικές οργανώσεις έχουν ιδιαίτερα σημεία άναγνωρίσεως, κρυφά καταφύγια όπου γίνονται ή συγκεντρώσεις των μελών τους, άρχεία και έντελώς ιδιότυπη «νομοθεσία». Η Φασιστική άστυνομία προσπαθεί, φρικτά, με κάθε τρόπο να έξουδετερώνει τις ένέργειες των άντιδραστικών. Τά καλύτερα όργανά της περιφέρονται στις Εύρωπαϊκές πρωτεύουσες, προσπαθώντας ν' άνακαλύπτουν τις οργανώσεις αυτές των έχθρών τους και να παρασύρουν τους άναρχικούς στό Ιταλικό έδαφος για να τους συλλάβουν. Για να τό κατορθώσουν αυτό, προσπαθούν να δωροδοκήσουν διάφορα μέλη των τρομερών αυτών οργανώσεων. Άλλοίμονο όμως στόν άναρχικό που θ' άνακαλύθουν οι σύντροφοί του, ότι είνε πουλημένος «χαφίς». Περνάει άμέσως άπό ειδικό «επαναστατικό» δικαστήριο και καταδικάζεται σέ θάνατο και τουφεκίζεται. Υστερα δέ άπό λίγες μέρες τό πτώμα του βρίσκεται στην άκρη κανενός δάσους κ' ένα νέο εμυστηριώδες έγκλημα προστίθεται στό «άστυνομικό δελτίο» των Εύρωπαϊκών άστυνομιών.

Πριν άπό λίγον καιρό, «έξετελέσθη» έτσι στό Παρίσι ένας «προδότης» τού αντιφασισμού, ο έργάτης Σπινέλλι. Τό έγκλημα αυτό, όταν άνακαλύφθηκε, συγκίνησε βαθεία την Εύρωπαϊκή κοινή γνώμη. Οι δράστες του, έν τούτοις, παρ' όλη την προσπάθεια της Γαλλικής άστυνομίας, δέν κατορθώθηκε ν' άνακαλυφθούν.

Ήδη, κάποιος Γάλλος δημοσιογράφος, ο κ. Χιουμπερτ, άποκάλυψε πώς λίγο καιρό μετά τό φόνο τού Σπινέλλι, συνταξείδεψε έντελώς κατά τύχη με τόν δολοφόνο του, τόν «δήμιό» του μάλλον, έφ' όσον πρόκειται περί θανατικής εκτελέσεως, έναν νεαρό τρομορίστα-άναρχικό, όνομαζόμενο Βάλαντις ή Βαλτασόρ.

Κατά τη διάρκεια τού ταξιδιού αυτού, ο Βαλτασόρ διηγήθηκε στό Γάλλο δημοσιογράφο όλες τις λεπτομέρειες της εκτελέσεως. Άς άφήσουμε όμως τόν Γάλλο δημοσιογράφο να μάς διηγηθή ο ίδιος τις λεπτομέρειες της έξαιρετικά ενδιαφερομένης πράγματι αυτής συνομιλίας :

***

«Μέ τόν Βαλτασόρ —διηγείται ο κ. Χιουμπερτ— συναντήθηκα όταν έφρευγε άπ' τη Γαλλία, όπου τόν καταζητούσε ή άστυνομία, πηγαίνοντας για να βοηθ καταφύγιο στην Έλβετία. Με κατηγόρησαν για τη σαπιή που έτήρησα ως τώρα, σχετικώς με τη συνάντησή μου αυτή. Ένας δημοσιογράφος όμως δέν είνε καταδότης. Άς με συγχωρήσουν λοιπόν πού, θέλοντας και μή, άκουσα την έξομολόγησι ενός δολοφόνου.

»Ο Βαλτασόρ —ένας ψηλός και άρκετά παχύς νέος— μου έκατέλασε στην άρχη όσα ήξερα ήδη γι' αυτόν : «Ήταν ένα άπό τά πύ όνεργά μέλη τού Ιταλικού κομμουνιστικού και άναρχικού τμήματος τού Λουξεμβούργου και ή πολιτική όργανώσις, στην όποία άνήκε, τού είχε άναθέσει να εκτελέσει την θανατική άπόφασι πού είχε άπαγγελθεί έναντίον ενός άπό τους έπισημωδωδεστέρους χαφίε-

δες, τού Σπινέλλι.

«Ο Σπινέλλι είχε έργαστεί στη σοσιαλιστική έφημερίδα «Αβάντις»—μού έξήγησε ο Βαλτασόρ. Μιά μέρα όμως έφυγε ξαφνικά άπό τη Γαλλία, για να πάη στό Βέλγιο κ' άπό την ήμέρα εκείνη, ή Ιταλική άστυνομία άρχισε να συλλαμβάνη ένα σωρό φίλους μας, στό Φερράρε, στό Λιβόρνο, στό Μιλάνο και στη Φλωρεντία, καθώς και τούς συγγενείς των έξορισμένων όμοιωτατών μας. Συνελήφθησαν περί τά 50 άτομα. Καί τό ειδικό Ιταλικό δικαστήριο, βασίζομενο στις άναφορές τού χαφίε αυτού, επέβαλε άστυργές ποινές στός συλληφθέντας, κατηγορώντας τους, ότι βρισκόνοτουσαν σ' έπικοινωνία μαζί μας κ' ότι μάς έστελναν χρήματα. Αυτό άπ' αυτούς πέθαναν άπ' τις κακουχίες μέσα στό μπουντρούμα των Ιταλικών φυλακών.

»Φαντάζεσθε λοιπόν την κατάληξί μας, όταν έπιστήκαμε, ότι αυτός πού μάς είχε προδώσει, ήταν ένας άπό τούς πύ φανατικούς μας φίλους, ένας άπ' τούς άρχηγούς —όπως κ' έγώ— τού τμήματος μας τού Λουξεμβούργου, ο Λορέντζος Σπινέλλι!

»Δέν άποφασίσαμε τη θανάτωσι τού άμέσως. Πρώτα έπρεπε να παρουσιασθή μπροστά μας, για ν' άπολογηθή. Έμφάξιμα παντού για να τόν βρούμε, αυτός όμως είχε έξαφανιστεί. Μέσα στό δωμάτιο πού όπότσο, βρήκαμε μυστικές άναφορές, ύποπτες φωτογραφίες και στελέχη έπιταγών, πού τού είχαν σταλεί άπ' την Ιταλική κυβέρνηση. Άπό τά έγγραφα κυρίως πού βρήκαμε σ' ένα μυστικό συτάρι τού γραφείου του, άποδεικνύονταν καθαρά πώς αυτός είχε καταδώσει στην Ιταλική άστυνομία τούς συντρόφους μας.

»Η όργανώσις μας τόν καταδίκασε τότε έρήμην σέ θάνατο. Ο Σπινέλλι πληροφόρηθηκε, φαίνεται, άμέσως την έναντίον του καταδικαστική άπόφασι, γιατί έγκατέλειψε άμέσως τό Βέλγιο. Μού άνέθεσαν τότε ν' άνακαλύψω τό κρυπτήγέτο του.

»Μετά πολλές περιπλανήσεις, τόν άνεζάλυφα τέλος σ' ένα ξενοδοχείο τού Μπουλόρ Βολταίρου, στό Παρίσι, όπου κρυβόταν. Η «εκτέλεσις» όμως δέν μπορούσε να γίνη σ' ένα τόσο πολυπληθυστο δρώο. Κι' άποφάσισα να περιμένω.

»Η κατάλληλη περίστασι για να πραγματοποιήσω τό σκοπό μου παρουσιάστηκε, όταν δυό συμπατριώτες μου, ο μηχανικός 'Ολιβάρ κ' ο κορφέας Ζενόνι, φίλοι κ' οι δυό τού Σπινέλλι, έφτασαν στη Γαλλία για να βρουν καμιά δουλειά. Ο 'Ολιβάρ κ' ο Ζενόνι άγνοούσαν βέβαια τούς σκοπούς μου. Κι' έτσι, χωρίς να πάρουν μισοδιά τί μαγειρεία, τούς έπεισα να πάρουν μαζί τους τόν προδότη και να κάνουν έναν περίπατο στις Βερσαλλίες.

»Στό δρώο τούς συνάντησα, κατά τήν δ'ήθεν, και προχωρήσαμε όλοι μαζί.

»Έκείνη την ήμέρα έπαιξα μία πραγματικά θλιβερή κωμωδία, ύποκρινόμενος τόν έσθιμο και δίνοντας δείγματα μεγάλης φιλίας στόν άνθρωπο, τόν όποιο σκοπεύα να σκοτώσω. Δέν μπορούσα όμως να κάνω διαφορετικά.

»Όταν βρεθήκαμε σ' άπόλυτη μοναξιά, άλλαξα ξαφνικά ύφος και τόνο. Έροξα άπότομα τη μάσκα. Είπα στός συντρόφους μου να καθήσουν σέ κάτι μεγάλες πέτρες, πού βρισκόνοτουσαν εκεί κοντά, και τούς είπα :

«—Ξέρετε βέβαια, φίλοι μου, ότι μέσα στην όργανώσις μας έχον παρουσιάζει πολλοί χαφίεδες. Ένας άπ' αυτούς μάλιστα έπροκάλεσε τη σύλληψι και τη φυλάκισι των συγγενών μας και των φίλων μας στό Λιβόρνο και στό Τριέστε. Έχω άποδείξει, ότι ο προδότης αυτός παίρνει 1.500 λιότρες τό μήνα άπ' τό Μουσουλίνι, για να τού λήη τά μυστικά μας. Τόν ξέρετε ποιος είν' αυτός ; Έσύ, Σπινέλλι, τόν ξέρεις ; Όχι ; Έ, λοιπόν, έγώ θα σοι πώ ποιος είνε ! Άκούστε, Ζενόνι κ' έσύ 'Ολιβάρ. Αυτός πού μάς έπρόδωσε, αυτός πού φυλάκισε και θανάτωσε τούς γονείς μας, τούς αδελφούς μας, τούς καλύτερους φίλους μας, βρίσκεται εδώ, μπροστά σας ! Σπινέλλι, ξέρεις τί τύχη περιμένει τούς προδότες. Θανατώνονται σά δηλητηριώδη έρπετά πού είνε ! Σπινέλλι, είσαι προδότης, έτοιμάσου να πεθάνης !...

»Ήμουν όπισσιμένος. Παρακάλεσα τόν 'Ολιβάρ και τόν Ζενόνι

Ο «δήμιος» τού προδότη Σπινέλλι, Βαλτασόρ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο άειμνητος Θεόδωρος Δηληγιάννης είχε αρραβωνιαστεί κάποτε, στη νεότητά του, αλλά πολύ σύντομα βρέθηκε στην ανάγκη, για λόγους άγνωστων, να διαλύση τόν αρραβώνα του και να περάσει πειά τη ζωή του χωρίς έτερον ήμισυ.

Κάποτε λοιπόν, σε μιιά έκδρομή που έκαμε, μαζί με μερικους φίλους του και μερικες κυρίες, στην Όλιμπια, ήγειρε έπάνω στο γλέντι πρότσον υπέρ... του γάμου, συνιοτόντας θεομά στους αγάμους της παρείας να σπεύσουν να παντρευτούν.

— Έσείς όμως γιατί δεν παντρευτήκατε, κύριε πρόεδρε; τόν ρώτησε ξαφνικά μιιά κυρία της παρείας.

— Έπιμένετε να τó μάθετε; τής ειπε ο Δηληγιάννης. Λοιπόν, ήμουν κι' εγώ κάποτε αρραβωνιασμένος, αλλά όσο περνούσαν ή μέρες, τόσο πιο πολύ έζχανα τó θάρρος μου, ώσπου στο τέλος τó χάλασα με την καλή μου.

— Μά γιατί τó χαλάσατε;

— Όχι για τίποτα σοβαρά... Άπλοστέρα, ή μέλλουσα σιμιά μου ήταν ήδη αρκετά ευτραφής και τó χειρότερο είχε μιιά άπειριόριστη τάσι προς λάχνισι, τή σιτιγμή που εγώ ήμουν πιο ισχνός από τώρα. Φαντασθήτε λοιπόν ένα μακαρόνι δίπλα σε μιιά βαρέλλα. Αυτό ήταν που μ' έκανε ν' άμφιβάλλω άν θά μπορούσα να βαστάξω τά... βάρη του γάμου!...

***

Κάποτε πάλι, σε μιιά προελογική συγκέντρωσι, ενώ μιλούσε ο Δηληγιάννης στους φίλους του, ένας πιτσιρίκος ως δεκα χρόνων, κατώρθωσε να μιή μέσα στην αίθουσα και να προχωρήσει μάλιστα ως τó γραφείο του εκ. Προέδρου.

Ο Δηληγιάννης, μόλις τόν ειδε, διέκοψε την κουβέντα και τόν ρώτησε:

— Τί ζητάς εδώ έδώ μέσα, μικρέ;

Ο μικρός στην αρχή τάχασε και γύρισε για να φύγη. Φτάνοντας όμως στην πόρτα, εφώνασε μ' όλη του τή δύναμι:

— Κορδόναροος!...

Ός γνωστόν, τó κορδόνι ήταν τó έκλογικό σύμβολο του κόμματος του Δηληγιάννη, ο οποίος στο άκουσμα της θριαμβευτικής αυτής έπικρημίας γύρισε κι' ειπε στους φίλους του:

— Τόν ειδατε; Είνε ένας γενναίος ψήφος του μέλλοντος!...

***

Η καθιέρωσις του περιφήμου «κορδόνοιθ» ως σιμβόλου του Δηληγιαννικού κόμματος, έχει την έξισι ιστορία:

Σε κάποια προελογική περίοδο ο Δηληγιάννης, μιλώντας από τόν έξώστη του σπιτιού του, τής όδου Ζήνωνος, ειπε μεταξύ τών άλλων ότι ο συνδυασμός του πρέπει να ψηφισθή γραμμική, εκ ο ρ ό ν ο. Οι όπαδοί του ένθουσιάζτηκαν με τή λέξι κορδόνι, τή βρήκαν πολύ έκφραστική και τή βροντοφωνούσαν πειά παντού.

Κι' ο ίδιος ο Δηληγιάννης έδωσε άργότερα τήν κάτση έξήγησι του κομματικού αυτού σιμβόλου:

— «Κορδόνι», ειπε, είνε ή διά νηματοφυγικού προϊόντος παραστάσις του αξιόματος: «ή ισχύς έν τή ένώσει!»...

να μίν επέμβουν.

» Μην πητε λέξι, τούς φώναζε, μην κάνετε τήν παραμικρή κίνησι, γιατί άλλιοτίτικα θά θησοτήτε και σεις τήν τύχη του!

» Κι' άμέσως ύστερα πυροβόλησα τρεις φορές έναντιόν του προδότη, ο οποίος σωριστήκατε κάτω νεκρός.

» Τά λοιπά τά ξερετε. Τό σάσαμε κι' οι τρεις μας, άφίνοντας τόν προδότη βουτηγμένο στο αίμα του. Κάποιος ψαράς βρήκε κατόπιν τó πτώμα του.

Ο Βαλτασάρ έσώπασε. Περιμένε φαίνεται να τόν δικαιολογήσω για τήν πράξι του. Έγώ όμως δεν άνοιγα τó στόμα μου να πω λέξι. Ίσως μάλιστα να ζωγραφίστηκε στην έκφρασι του προσώπου μου ή φρίκη, τήν όποια μου ειχε προξενήσει τó έγκλημά του, γιατί έξακολούθησε:

« Η έκτέλεσι του Σπινέλλι να είνε άραγε ή τελευταία έκτέλεσι προδότης τής ιδεολογίας μας; Ξέρουμε, από τó 1928, ότι ή Ίταλική κυβέρνησις είνε θαυμασία πληροφορημένη για τήν κάθε κίνησί μας. Χαφιέδες, σαν τόν Σπινέλλι, πουλήσαν στον Ντούτσε τó μυστικό τής επαναστατικής έστρατείας που σκοπεύαμε να επικήρυσουμε έναντιόν του στα 1929. Έντεκα φίλοι μας συνελήφθησαν τότε και καταδικάστηκαν σε φυλάκισι από πέντε ως πενήντα χρόνων! Η φίλη μας όμως Μαρία Σιμονέτι άνεκάληψε τά όνόματα τών προδοτών, κι' έτσι μπορούσαμε στις 11 Ίουλίου 1929, να έκτελέσουμε τόν χαφιέ Ντέ Πάολι.

» Έχουμε ακόμα έκτελέσει τόν προδότη Βέτσι—Κάρφι και τόν σοφό, αλλά επανίδνοο άντεπαναστάτη νόμο Φερράρι... Τί τά θέλετε. Αυτή είνε ή έκτέλεσι άβουα δικαιοσύνη!...»

Αυτά μου ειπε ο Βαλτασάρ.

Νά πιστετε άραγε πραγματικά, πώς ή πράξις του ήταν νόμιμη, πώς ήταν τó όργανο τής Δικαιοσύνης:

Ποιός ξέρει;

Ποιός θά μπορούη πόν να εισόδησι στα άδυντα τής ψυχής ένός τρομοκράτου;»

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

(Από τὰ CHATIMENTS» του Β. ΟΥΓΚΩ)

«Ο πεθαμένοι! πητε, ποιός σας σκότωσε, ποιά χέρια μπήξανε μέσ' στα στήθια σας τά δίκαια μαχαίρια; Και πρώτα έσένα, πώς σε λέν, που μέσ' στα σκότη πιά; — Θρησκεία.—Και σε σκότωσε; — Άλλοίμονο! ο παπιά! — Κι' έσάς; — Γνώση, μάς λένε, κι' άρετή, ντροπή, δικαιοσύνη.—Και ποιός σας έσφαξε;— Η άμάθεια.—Κι' έσένα έμπιστοσύνη του κόσμου;—Ο δρωος.—Ω! κι' έσύ που μέσ' στο αίμα πλέεις; και κοιτεσά κι' ούτε μιλάς, μά κι' ούτε που σαλεύεις; —Νόμο με λέν.—Κι' ό μπόγις σου;—Ο δικαστής!—Ω! φρίκη! Και σένα, γιγαντόσωμη, που μοιάζει κάποια νίκη και σούνα ο φαιότερανος τής κεφαλής σβουτός από τή λάσπη;—Αούστεραλις.—Σε σκότωσε;—Ο στρατός!

ΣΚΙΤΣΟ

(Του ΕΔ. ΡΟΣΤΑΝ)

« Αν ήθελα, ό κόρη, τήν εικόνα σου μ' άγάτη περισσι να ζωγραφίσω, τούς άμορφους και μάγους χαρακτήρας σου θά γύρευα εούθς να σχηματίσω. Κι' άν μούλειτε τó χρώμα τού ροδόλευκου που δείχνει σαν άγνή τó πρόσωπό σου, άν μούλειτε τó χρώμα τού όλόχρυσου που είνε τó στολιό των μαλλιών σου, Τους κύκλους των ματιών σου άν δεν έβρισκα με ποιά γραμμή αϊθέρια ν' άποδώσω, Ξέρεις με ποιόν τρόπο θ' άποφάσιζα τó σκίτσο μου αυτό να τελειώσω; Στόν κήπο τόν δλόδροσο θά πήγαινα κι' άμέσως ή ματιά μου θά ζητούσε να δη άν μέσ' στα λούλουδα όλόχαρη καμιά πεταλούδιτσα τριγυρνούσε. Κι' άφού τήν πεταλούδα στα δυό χέρια μου αχμάλωτη, άπαλά τήν έκρατούσα με τρόπο τά φτερά της θά έχάδενα και χρώματα γλυκά θά άφαρνούσα. Και θάτρεχα όπισσι στην εικόνα σου, που μέσα στην καρδιά μου πάντα μένει, να έδωνα ζωή με τó χρωστήρα μου, παρθένα μου με λυκειά κι' άγαπημένη.

LAMENTO

(Του Μ. ΜΑΙΤΕΡΑΪΓΚ)

— ... Κι' όταν γυρίσει κάποτε ή ποθητή σου φίλη; — Ω! πές τής πώς περιμένα με τήν ψυχή στα χείλη. — Κι' άν με ρωτά και με ρωτά χωρίς να σταματάει; — Πές τής λογικά άδελφικά: Ίσως κι' αυτή πονάει; — Μά πού να πω πώς βρίζομαι σαν με ρωτήσει πάλι; — Δός τής τó δαχτυλιό μου στο χέρι τής να βάλη. — Και σαν μου πη: γιατί άδειανό τó σαλονάκι μένει; — Δείξ' τής τή λάμπα τή σβουτή, τήν πόρτα τήν κλεισμένη. — Και τότε — σιμεί! — για τήν ώρα άν με ρωτήσει; — Πές τής πώς χαμογέλαγα από φόβο μη διακρύσει.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ

(Του Ρώσου ποιητού ΝΑΤΣΩΝ)

Μιά φορά στη μικρή κάμαρά της Χθές ακόμα στην ίδια μεριά έκαθόμαστε κάποια βραδεία όλη νύχτα έκαθόμουνα πάλι, μου μιλούσε γλυκά τήν καρδιά της και μούσβουτα γύρω κεριά έπλημμύριζε άγνή μιιά χαρά. τά νεκρά της μου δείχνανε κάλλη. Τ' άμορφό της μικρό στοματάκι Με καρδιά γεμισμένη φαρκάκι τής χαράς ήταν μόνο φωλιά! —τρισάλλοι!—στη φριχτή σιγαλιά στο λευκό της, εγώ, τó χεράκι μοναχός, στα ψυχρά της χεράκια τά θεριά μου έκολούσα φιλά.

ΓΕΡΑΜΑΤΑ

(Του ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)

Γώρα πειά τά νεύατα πάνε!... Γίναν άσπρα τά μαλλιά Και τά δόντια μας σαπίσαν Με τά μαύρα γηρατειά. Δέν μιάς μένει πολύς χρόνος; Πειά τήν έξημ τούτη Γη! Γ' αυτό κλαίω και τόν Άδη, Τρέμ' ή δόλια μου ψυχή, Φοβερά τά Τάρταρα είνε Κι' όποιος μέσα τους περνά Είν' άδύνατο στον κόσμο Τούτον να Ξανάρθη πειά!

